

Első fejezet

Crucival bolygó

A malkhani felkelés negyvenhetedik napja Tizenhárom évvel a klónháború után

A fiatal harcost Doninnak hívták, bár a születésekor nem ezt a nevet kapta. De most már a testén viselte a tintával átítatott billogot, ami fennen hirdette a nevet. A fekete csigavonalakból és hullámokból összeálló betűket a klán mesterei égették és festették a bőrére, a beavatása tiszteletére, és a lapockái magasságában húzódtak végig a hátán.

Négy ajándékot kapott azért, mert csatlakozott Malkhan Hadúr seregéhez: egy új nevet, a billogot, egy fűrészfogas tört és egy külvilági részecskevetőt.

A gazdái megmondták neki, hogy a négy ajándék közül a részecskevető a legértékesebb. A markolatát az előző tulajdonosa bőrrel vonta be, a csövét rozsdá és megkövesedett salak borította. Körülbelül tíz-tizenkét lövéshez elegendő energia maradt benne, és Donint figyelmeztették, hogy egyetlen lövést se pazaroljon, és ne dobja el a fegyvert, amikor elkezdi égetni a tenyerét. Egy efféle tett gyermekekhez illett volna, nem a klán teljes jogú tagjához.

Donint fivérek és nővérek vették körül, bár a nevüket még nem tudta megtanulni. Egy alacsony kőfal mögött térdeltek, ami egy

dombtetőn nyúlt végig. Donin fiatal korának és az örökös éhezésnek köszönhetően vékony és kicsi maradt, ezért könnyen elfért a fal mögött. Többek között ezért küldték ki a frontra. Ahogy a billog és a fegyver, úgy ez a megbízatás is kiváltságnak számított. Újra és újra emlékeztette magát erre, amikor elkezdett verejtékezni és remegni.

A szeme sarkából a társaira pillantott, mert tudni akarta, hogy ők is félnek-e a küszöbön álló csatától. Szinte kivétel nélkül saját magánál idősebb és nagyobb alakokat látott, akik külvilági – és szintén megviselt – fegyvereket tartottak a kezükben. Sokan a tőrüket élesítették, és halkán beszélgettek. Donin esküdözött magának, hogy hajlandó meghalni értük, ahogyan nyilván ők is meghalának érte, a klán és annak hadura nevében. És ha megnyerik a csatát...

Ha túlélem a csatát – javította ki magát Donin. Mert az bizonyosnak tűnt, hogy Malkhan Hadúr diadalt arat. Csakis az ő sorsa lehetett kétséges.

Akkor ünnepelni fognak. Donin sokat hallott már a lakomákról, a banthahússal és tiszta vízzel teli vályúkról, a más kontinensekről, sőt más bolygókról származó fűszerekről és sókról. Elhatározta, hogy telezabálja magát, aztán alszik egy nagyot a Hadúr biztonságos táborában. Sokszor hallotta a dáridózó klánharcosokat, mialatt az apja házában feküdt dideregve, és azok az örömkialtások voltak azok, amelyek végül a Hadúrhoz csábították őt.

Az apja ugyan állította, hogy a malkhanik sem jobbak a Crucival többi bandájánál, de tévedett. A harcosok sehol máshol nem kaptak ilyen jó ételeket, és sehol sem lelték ekkora örömeiket a győzelemben. Senki sem rendelkezett akkora erővel, mint Malkhan, sem elég bölcsességgel ahhoz, hogy beszerezzen ilyen nagy halom külvilági fegyvert és különféle gépeket. Donin biztosan tudta, hogy az új klánja egy jobb bolygót fog felépíteni.

A távolban valami felüvöltött – halkán kezdte, aztán mind hangosabban bömbölt. Donin kihúzta magát, félig felemelkedett, és kidugta a fegyvere csövét a fal felett, pontosan úgy, ahogyan tanították neki. De nem látott célpontot. A háta mögött felröhögött

valaki, majd egy hatalmas kéz megmarkolta, és hátrafesztette a fejét.

– A csata még nem kezdődött el, fiú! – mondta vigyorogva a felnőttség harcos. – Csak egy hajó tart a torony felé. Nehogy lőj, mert mind meghalunk!

Donin felfelé nézve meglátta a külvilági gépet. A gömbölyű test, amiből szárnyak álltak ki, dübörögve siklott a felhők között az acéltorony felé, és hamarosan eltűnt a szeme elől.

Donin ismét térdre ereszkedett, és a kéz elengedte a fejét. Szégyenkezett, amiért bolondot csinált magából, és némán megfogadta, hogy ez többé nem fog előfordulni.

– Nem sok ilyet láttunk a Szurdokban – mormolta rosszkedvűen. Magyaráztatnak szánta, nem mentegetőzésnek.

A mögötte álló harcos megkomolyodva válaszolt:

– Hát, itt sokat fogsz látni. És tényleg ne lövöldözz! Legfeljebb kőhajításnyi távolságra közelítsd meg a tornyot, akármi történjen. A fehérbe öltözött külvilágiak nem szoktak kijönni, de ha felbosszantod őket...

– Tudom – szólt közbe Donin, azzal megfordult, és felnézett a férfira, aki körülbelül négyszer annyi idős volt, mint ő. A szeme fehérben úszott, az arcbőrét apró sebek borították. Öregebbnek látszott még a Hadúrnál is. De ettől még előfordulhatott, hogy annyi ideje sem tartozott a klánhoz, mint Donin. – Mindent tudok róluk – folytatta az ifjú harcos. – A katonáik klónok. Tartályokban csinálták őket.

A férfi mordult egyet, és a száját mosolyra húzva kivillantotta sárga, repedezett fogait.

– Miket nem mondasz, kölyök! – dörmögte meglepetten. – Ezt meg kitől hallottad?

– Az apámtól – válaszolta Donin. – Régebben harcolt ellenük. – Az ég felé mutatott, a szürke és sárga felhők mögött rejtőzködő csillagokra. – Nagy háború volt.

– Mindegy, az a fontos, hogy te nem klónok ellen harcolsz – jelentette ki a férfi. – Hanem egy rakás rohadék ellen, akik a múlt héten elfoglalták a kőfejtőt, és most az egész felségterületünket akarják. Ez elég izgalmas neked?

Donin a szemét résnyire vonva töprengett pár pillanatig.

– Azért vagyok itt, hogy a klánt szolgáljam – felelte, azzal visszafordult a fal felé. A jobb kezében a részecskevetőt tartva felnyúlt a ballal, és lehúzta a dzsekije gallérját, hogy megmutassa a billogát a harcosnak.

A férfi felnevetett mögötte, és akkorát csapott a hátára, hogy nekidőlt a falnak.

– Igen, azt elhiszem – mondta a felnőtt harcos. – Csak ne remélj túl sokat! Egyszerre csak egy csatát kell megvívnod.

Donin bólintott, visszarántotta a vállára a dzsekit, és még szorosabb fogást vett a fegyverén. Nem értette pontosan, hogy miről beszélt a harcos. A klán reményt adott minden egyes tagjának.

Röviddel ezután valaki ordítva közölte, hogy közeleg az ellenség. A harcosok nekidőltek a falnak, és kinéztek felette. Donin is megtette, és apró, sötét foltokat látott a domb előtti sík terület borító, sárga fűben. A foltok aztán eleven teremtményekké formálódtak – több tucat férfi és nő mozgott odalent. Egyesek hosszú nyelű lándzsát fogtak a kezükben, amelynek végén zászlók lobogtak. Csak kevesen hordoztak külvilági fegyvereket, de azok akkorák voltak, mint egy-egy vaskos faág, és a gazdáik két kézzel tartották őket.

Először ezek a harcosok nyitottak tüzet. A fegyverek hangos visítás kíséretében zöld energianyalábokat okádtak a dombtetőre. A Hadúr katonái kiáltozni kezdtek. Donin egy szót sem értett az örült hangzavarban. Elszántan markolászta a részecskevetőt, és emlékeztette magát, hogy egyetlen lövést sem szabad elpazarolnia.

– Dicsőség a Hadúrnak! – ordította valaki, és a lárma lelkes éljenzéssé alakult. Donin érezte, hogy kellemes forróság árad szét benne, mire szélesen vigyorgott, és bekapcsolódott a kiabálásba.

Immár Doninnak hívták. Az új otthonát védelmezte. Maga mellett tudhatta a fivéreit és a nővéreit. Az igazság útját járták, és ő tudta, hogy mindörökre a klánhoz fog tartozni.

Második fejezet

Haidoral Prim bolygó

A Középső Gyűrűből való visszavonulás nyolcvannegyedik napja Huszonkét évvel a klónháború után

A Haidoral Prime sejtelmesen fénylő égboltjáról kellemesen meleg eső hullott. A víz, amelynek szaga az ecetére emlékeztetett, szétterült a könnyűszerkezetes épületeken és az utcákon, szinte megtapadt a felületeken, és úgy borította be az eleven bőrt, mint valami csípős, ragacsos verejték.

Harminc standard óra leforgása alatt az Alkony század katonái már nem találták érdekes újdonságnak a jelenséget.

Három harcos araszolgatott előre egy elhagyatott utcán. A járda mentén sorakozó, megtépázott fák lombjairól víz csöpögött rájuk. Az élen haladó széles vállú, karcsú férfi megfakult, sötét kezeslábast viselt. A felkarjára varrt embléma stilizált csillagmadarat ábrázolt, a Lázadók Szövetségének jelképét. Noha sisakot viselt, sötét haja nedvesen tapadt a fejéhez, a nyakán és bronzbar-na arcán patakokban csorgott le a víz.

A férfit Hazram Namirnak hívták, bár régebben többféle nevet viselt. Némán szitkozódva elátkozta az utcai harcokat, a Haido-

ral Prime-ot és az összes természeti törvényt, amelyek miatt szakadó esőben kellett harcolnia. Halálosan fáradt volt, de egyelőre nem gondolhatott alvásra. A sugárvetője vaskos csövével rámutatott a legközelebbi kereszteződésre, és megszaporozta a lépteit.

Valahol a távolban sugárnyalábok vijjogtak és kiáltások harsantak, aztán csend lett.

A Namirhoz legközelebbi katona – egy ősz hajú, magas férfi, akinek az arcát négy-öt vastag heg torzította el – átfutott az utca másik oldalára, és ott folytatta az előrenyomulást. A harmadik harcos, egy magas, tagbaszakadt alak, aki vízhatlan ponyvát viselt afféle csuklyás köpenyként, jócskán lemaradva követte a társait.

A sebhelyes képű férfi kézjelet mutatott. Namir elérte a kereszteződést, és befordult a sarkon. Tőle úgy húszméternyire emberi holttestek feküdtek az úttesten. Szakadozott esőkabátot, durva szövetből szabott nadrágot és szandált viseltek. Fegyvert nem lehetett látni a közelükben. Civilek voltak mind egy szálig.

Szégyen-gyalázat – gondolta Namir –, *de nem rossz jel*. A birodalmiak nem lőttek volna civilekre, ha mindent az ellenőrzésük alatt tartottak volna.

– Charmer... vetnél egy pillantást ezekre? – kérdezte Namir, és a tetemekre mutatott. Mialatt a sebhelyes arcú férfi odasietett, Namir aktiválta az adó-vevőjét, és megszólalt: – A szektor biztonságos. Mi a következő?

A fülhallgatójában hallotta a sistergéssel vegyes választ, valami tisztogató akcióról szólt. Namir csapatából már jó ideje hiányzott egy kommunikációs szakértő. Az Alkony század utolsó specialistája egy részeges, embergyűlölő nő volt, aki csodákat tett az adó-vevőkkel, és aki a hosszú, unalmas éjszakákon trágár verseket költött Namirral együtt. A nő és az a tébolyult droidja az Asyrphus bombázása alatt veszett oda.

– Ismételd meg! – kérte Namir. – Felkészültünk a rakodásra? Ezúttal tisztán hallotta a választ:

– A támogató egységek ládába rakják az élelmiszert és a felszerelést – közölte vele egy férfi. – Ha találsz valahol orvosi készleteket, a *Thunderstrike*-nak jól jönnének. Máskülönben indulja-

tok a gyülekezőhelyre! Csak néhány óránk maradt az erősítés megérkezéséig!

– Szólj a támogatóknak, hogy ezúttal szerezzenek tisztálkodószereket! – kérte Namir. – Ha valaki azzal jön, hogy azok luxus-cikkek, mondd meg neki, hogy szagoljon be a barakkokba!

Hangos sistergés hallatszott. A másik férfi felnevetett, és derűsen válaszolt:

– Jól van, szólok nekik. Vigyázzatok magatokra!

Charmer sorban letérdelt az áldozatok mellé, mindegyiknek megtapogatta a nyakát, hátha életben van még, valamint személyi azonosítókat keresett. Miután végzett, hallgatagon megrázta a fejét, és felegyenesedett.

– Undorító! – dörmögte mély, zengő hangon a harmadik társuk, aki ekkor ért oda hozzájuk. Két vastag kezével a ponyvát fogta össze a nyaka előtt, a másik két kezében egy tekintélyes méretű sugárvetőt tartott derékmagasságban. – Hús-vér teremtmények hogyan tehettek ilyet?

Charmer a szájába harapott. Namir megvonta a vállát, és megszólalt:

– Amennyire tudjuk, lehetnek akár harci droidok is.

– Nem valószínű – vélekedett a tagbaszakadt fickó. – Ha igen, akkor a kormányzót terheli a felelősség.

Letérdelt az egyik áldozat mellé, és óvatosan lefogta a szemét. A keze négy ujjban végződött, és nagyobb volt, mint a halott férfi feje.

– Gyere, Gadren! – mondta neki Namir. – Valaki majd megtalálja őket, és gondoskodik róluk.

Gadren nem mozdult. Charmer kinyitotta a száját, de nyomban be is csukta. Namir azt latolgatta, hogy érdemes-e tovább erőlködni, és ha igen, akkor mennyire.

Aztán a mellette álló fal minden előjel nélkül felrobbant, és inentől kezdve már nem Gadren miatt aggódott.

Lángnyelvek csaptak felé, a hátára fémszilánkok, fadarabok és szigetelőanyag-foszlányok záporoztak. Semmit sem hallott, és fogalma sem volt, hogyan került az utcán heverő holttestek közé. Az állára valami nyúlós anyag tapadt, a sisakja vizorja összetört.

Szerencsésnek mondhatta magát, mert nem vesztette el valamilyik szemét.

Hirtelen azon kapta magát, hogy ismét mozog: Charmer az imént mellette termett, a hóna alá nyúlva felrántotta, aztán futva vonszolta az utca másik oldala felé. A szülőbolygóján tanult, ősi átkokat sorolt magában, miközben azt látta, hogy vörös energianyalábok villannak feléjük. Gyorsan ellökte magától Charmert, és ha imbolyogva is, de megállt a saját lábán, és sikerült kiderítenie, hogy honnan lövik őket.

Négy birodalmi rohamosztagos állt egy az utcába becsatlakozó sikátor torkolatánál. Fehér páncéljuk fényesen csillogott az esőben, a sisakjuk fekete szemlencsési távolról nézve üresen tátongó gödröknek tűntek. A fegyverük olajtól fénylett, és egészében véve úgy néztek ki, mintha most kerültek volna elő vadonatújan egy tisztán tartott raktárból.

Namir elszakította a tekintetét az ellenségtől, gyorsan körül nézett, és meglátott egy kirakatot, ami tele volt különféle méretű képernyőkkel és más műszaki eszközökkel. Felemelte a sugárvetőjét, beleküldött egy töltetet a jókora üveglapba, aztán beugrott az üzletbe, Charmer pedig követte. Az utcára néző fal nem sokáig adhatott nekik fedezéket, főleg nem, ha a rohamosztagosoknál akadott még egy-két rakéta, de ennyivel kellett beérniük.

– Próbálj feljutni a tetőre! – parancsolta Namir gyenge, recsegő hangon. Az iménti robbanás jóvoltából még most sem hallott semmit. – Tűzfedezetre van szükségünk!

Nem nézte meg, hogy Charmer hogyan reagál, a padlóra vágta magát, mert odakint a rohamosztagosok lövésre emelték a fegyverüket. Hiába nézett körül, Gadrent sem látta. Az adó-vevőn keresztül utasította az idegen teremtményt, hogy keressen magának tüzelőállást, de csak remélni tudta, hogy a társa él még, és hogy az adó-vevő működik. Aztán a vállához rántotta a sugárvetőjét, leadott két lövést a rohamosztagosokra, és a jutalma egy rövid szünet lett.

– Támogatásra van szükségem, Brand – hadarta ekkor az adó-vevőjébe. – Méghozzá most rögtön!

Ha valaki válaszolt is neki, nem hallotta.

Ismét kinézett a kirakat alsó pereme felett, és meglátta a rakétavetőt hordozó rohamosztagost. A katona még a fegyver töltésével foglalatoskodott, ami azt jelentette, hogy Namirnak fél perce maradt addig, amíg a fejére szakad az üzlet utcai homlokzata és talán a mennyezete is. Leadott néhány lövést, és azt látta, hogy az egyik rohamosztagos elzuhan, bár kételkedett abban, hogy ő terítette le. Gyanította, hogy Charmer időközben felért a tetőre, és talált magának egy jó tüzelőállást.

Három rohamosztagos maradt. Az egyik távolodott, míg a másik a rakétavető társa mellett maradt, hogy védelmezze. Namir tüzet nyitott arra, amelyik futva igyekezett valahová, és miután a célpontja ráfékezett, megfordult, és fél térdre ereszkedett. Hazram bőszen mosolygott. Nem csekély örömet okozott neki az, hogy egy kiképzett rohamosztagos így megalázkodik. A saját bajtársainak is sokszor meg kellett tenniük.

Hirtelen élénk mozgást látott a szeme sarkából, és ekkor ismét a rakétavető kezelőjére irányította a figyelmét. A katona mögött Gadren állt, mind a négy karját ráfonta a férfira, és a levegőbe emelte. A rohamosztagos kétségbeesetten rúgkapált, és elejtette a rakétavetőt. A mellvértje jól láthatón behorpadt az idegen teremtmény szorításától. A rögtönzött csuklya hátracsúszott, és láthatóvá vált Gadren hatalmas feje. A hüllőkéhez hasonló szempárból rideg, de értelmes tekintet sugárzott. A viszonylag lapos fej tetején sötét színezetű csonttaréj húzódott végig, a széles száj alatt tekintélyes méretű toka lengedezett. A másik katona Gadren felé fordult, mire ő egyszerűen hozzávágta a rakétavető kezelőjét, aztán rájuk ugrott, s haragosan bömbölve addig taposta és rugdosta mindkettőjüket, amíg mozogtak.

Namir ugyanúgy bízott Gadrenben, mint a többi társában, de néha kimondottan félt tőle.

Az utolsó rohamosztagos még mindig ott térdelt. Namir addig lőtte, amíg az egyik sugárnyalábja fekete lyukat égetett a katona fehér mellvértjébe. Röviddel ezután Namir, Charmer és Gadren összegyűlt a tetemek körül, és felmérték a saját sérüléseiket.

Namir kezdett ismét hallani. A sisakja berepedezett, a vizorja szilánkokra tört, továbbá talált egy felületi sebet a homlokán. Ak-

kor szerezte, amikor mérgében földhöz vágta a sisakját. Charmer kiszedett néhány szilánkot a mellvértjéből, de egy szóval sem panaszkodott, hogy megsebesült volna. Gadren dideregve állt a meleg esőben, és sértetlennek tűnt.

– Brand sehol? – kérdezte mogorván.

Namir csak mordult egyet, és lemondóan legyintett.

Charmer különös, csuklásokkal vegyes nevetést hallatott, és megszólalt. Néhány szónak többször is nekiveselkedett, mert újra és újra megakadt. A Blacktar Cysten lezajlott csata óta dadogva beszélt.

– Ha így halmozzuk a hullákat – mondta vigyorogva –, hamarosan lesz egy hegyünk, amire felmászva beláthatjuk az egész várost.

Rámutatott Namir legutolsó célpontjára, aki az egyik civil temére zuhant rá.

– Te beteg vagy, Charmer – állapította meg Namir, és rácsapott a társa vállára. – De ha végre kirúgnak a seregből, hiányozni fogsz.

Gadren morgott és fújtatott mögöttük. Nála ezek lehetek akár a csalódottság hangjai is, de Namir úgy döntött, hogy az öröm jelenek veszi őket.

A várost hivatalosan úgy nevezték: *Haidoral egyes számú igazgatási központ*, de a helyiek csak úgy emlegették: Csillám, a környező kristályhegyek után. Namir tapasztalatai szerint, amit a Galaktikus Birodalom nem azért nevezett el, hogy félelmet ébresszen már a névvel is – mint a rohamosztagos légiókat, a csillagrombolókat –, azt igyekezett olyan unalmassá tenni, amennyire csak lehetséges.

Mire Namir osztaga bevonult a főtérré, a többi lázadó egység már megérkezett. Az eső sűrű köddé alakult, és a téren felállított sátrak nem sok menedéket nyújtottak. Mindazonáltal ócska páncélzatot viselő nők és férfiak zsúfolódtak össze a szárazabb zugokban, halkán beszélgettek egymással, ellátták a kisebb sebeiket, vagy nekiláttak megjavítani a sérült fegyvereket. Nem került sor semmiféle lármás és látványos győzelmi ünnepekre. A katonák

régóta harcoltak, és legfeljebb egy-egy adag jobb ételről ábrándozhattak.

– Ne veregessétek tovább a saját vállatokat! – szólt rá a csapátára Namir. – Kapjátok össze magatokat, és csináljatok valamit, aminek értelme is van! A támogató egységeknek jól jönne egy kis segítség, ha már túl jónak tartjátok magatokat ahhoz, hogy benne legyetek a fogadóbizottságban!

Szinte észre sem vette, hogy a katonák az utasítás hallatán mozgolódnak. A figyelmét egy emberi lény kötötte le, aki egy siklóállomás árnyékaiból lépett ki. A magas, erős alkatú nő bő szabású nadrágot és terjedelmes, bélelt dzsekit viselt. A vállán távcsöves sugárkarabély lógott, a nyakát és az állát páncélszövet maszk takarta, amit az imént húzott le az arcáról. Sötétbarna arcbőrrebe a kor finom ráncokat vésett, a haját rövidre vágva hordta, és szinte oda sem nézett, amikor Namir felzárkózott mellé, és vele együtt lépkedett.

– Szeretnéd elmondani, hogy hol voltál? – érdeklődött Namir.

– Nem vettétek észre a másik rakétás osztagot – közölte Brand.
– Gondoskodtam róla.

– Legközelebb szólsz majd? – kérdezte Namir fojtott hangon. Elfogta ugyan az idegesség, de igyekezett uralkodni magán.

– Rosszul jött volna neked, ha elterelem a figyelmedet.

– Igen, én is szeretlek... – közölte Namir, és felnevetett.

Brand felszegte az állát. Ha értette is a viccet – minden bizonynyal értette –, nem találta szórakoztatónak.

– Akkor most mi jön? – kérdezte ridegen.

– Nyolc óra múlva elhagyjuk a rendszert – válaszolta Namir, és megállt egy az oldalán heverő fülke mellett. Nekitámaszkodott az építmény fémkeretének, és a ködbe bámulva folytatta: – Csak nehogy megérkezzenek addig a birodalmi hajók, és nehogy összeszedjék magukat a kormányzó csapatai. Ezt követően szétszétjük a készleteket a harccsoport többi egységével. Valószínűleg megtartunk egy-két kíséőhajót a *Thunderstrike*-nak, mielőtt a többi szétszóródik.

– És átadjuk ezt a szektort a Birodalomnak – tette hozzá Brand.

Mostanra Charmer elballagott valahová, Gadren viszont csatlakozott Namirhoz és Brandhez.

– Vissza fogunk jönni – mondta határozottan és szenvedélyesen.

– Helyes, már alig várom! – közölte Namir, és lebiggyesztette a száját.

Tudta, hogy rossz szavakat mond a lehető legrosszabb időben, de akkor is ki kellett mondania.

Tizennyolc hónappal korábban a Lázadók Szövetsége Hadsergének hatvanegyes gyalogsági egysége – közhasználatú nevén az Alkony század – beszállt a Középső Gyűrűben zajló harcokba. A hadművelet a legnagyobbak közé tartozott, amit a Szövetség valaha megindított. Több ezer csillaghajó, illetve több száz harcsoport vett részt benne, és több tucat bolygót érintett. Miután a lázadóknak sikerült megsemmisíteniük a Halálcsillagot, a parancsnokok elérkezettnek látták az időt arra, hogy a Szövetség a birodalmi felségterület szélétől elinduljon a központok felé.

Az Alkony század harcolt a Phorsa Gedd gyársivatagaiban, és részt vett a bamayari hercegi palota elfoglalásában. Hídőállást alakított ki a lázadó siklótankoknak, és bázisokat épített ponyvából, fémlemezektől és csövekből. Namir látott katonákat, akik elveszítették valamelyik végtagjukat, és hetekig éltek úgy, hogy nem kaptak rendes orvosi ellátást. Megtanította a harcosainak, hogyan készítsenek fémhulladékból szuronyokat, amikor a fegyverük cellájából kifogy minden energia. Városokat gyújtott fel, és végignézte, hogy a birodalmiak ugyanezt teszik. Számptalan barátját hagyta ott a feldúlt világokon, abban a biztos tudatban, hogy soha többé nem fog találkozni velük.

Az Alkony század bolygóról bolygóra kemény csatákat vívott. Némelyiket megnyerték, némelyiket elvesztették, és Namir már nem is tudta számon tartani a mérleget. Az Alkony mindvégig a Szövetség előőrseként szolgált. A főserg előtt haladva előkészítette a terepet a nagyszabású támadásokhoz, mígnem kilenc hónappal korábban leszivárgott a hír a főparancsnokságtól, miszerint a flotta túlságosan szétterült. Kiderült, hogy nem lesz több előrenyomulás, a csapatok egy jó darabig csak a már elfoglalt területeket fogják védeni.

Nem sokkal ezután kezdetét vette a visszavonulás.

Az Alkony század ezúttal az utóvéd szerepét játszotta. Kiürítette a világokat, amelyeknek elfoglalásában korábban részt vett, és evakuálta a bázisokat, amelyeket a közelmúltban épített. Kimentette a Szövetség szorult helyzetbe került hőseit és tábornokait, s megmutatta nekik a hazavezető utat. A saját halottjai sírján vonult végig. Számos katonája elvesztette minden reményét. Mások haragosak lettek.

Senki sem akart visszatérni oda, ahonnan elindultak.

Amikor a civilek előmerészkedtek a búvóhelyükről, és beóvakodtak a főtérré, kezdetét vette a toborzás.

Zab őrmester katonái – a bajtársak, akiket Namir egy dührohama alkalmával úgy minősített: „balfékek, akiknek a kezében még egy hidrokulcs is elsülne” – valahogy becsempészték egy asztrodroidot a város megfigyelő központjába. Ott betörték a nyilvános kommunikációs hálózatba, és leadták a századparancsnok üzenetét: az Alkony század hamarosan elhagyja a Haidoral Prime-ot. Azok a helyi lakosok, akik ugyanolyan elveket vallanak a szabadságról és a demokráciáról, mint a felkelők, itt maradhatnak, hogy megvédjék az otthonaikat, vagy beállhatnak az Alkonyba, hogy harcoljanak az ellenség ellen. Hogy oda menjenek, ahol a Szövetségnek a legnagyobb szüksége van rájuk, és így tovább, és így tovább.

A százados új adást rögzített, valahányszor az Alkony századnak szüksége támadt újoncokra, és a szöveget természetesen a helyi igényekhez és körülményekhez igazította. Namir számára az összes üzenet ugyanúgy hangzott.

A nyílt toborzás ellene szólt a Szövetség biztonságpolitikájának, viszont az Alkony hagyományai közé tartozott, és a százados életben akarta tartani a hagyományokat. Úgy gondolta, hogy mindaddig, amíg a Szövetség újra és újra beküldi az Alkonyt a pokolba – és amíg az Alkony létezik –, a század fel fogja tölteni a sorait azokkal, akik önként jelentkeznek. A Haidoral Prime-on hét katona esett el. Namir egyelőre nem látta sehol a nevüket. A

századnak hét újonc kellett ahhoz, hogy pótolja az itteni veszteséget, és még több ahhoz, hogy pótolja azokat, akiket az előző hetek során veszített el.

Egy óra leforgása alatt több tucat férfi és nő szivárgott be a térre. Az Alkony „fogadóbizottságának” tagjai – rejtett fegyvereket és robbanóanyagot keresve – valamennyit megmotozták. Nem mindenki azért jött ide, hogy beálljon katonának. Egy kérges tenyerű, mezítlás asszony könnyögött a katonáknak, hogy maradjanak a bolygón. Egy görnyedt hátú, idős férfi azért ordított, hogy a lázadók azonnal tűnjenek el innen. Néhány helyi lakos ezen a bolygón akart a Birodalom ellen harcolni – ők kaptak egy-két fegyvert az Alkony szűkös tartalékából, aztán a katonák minden jót kívántak nekik, és elküldték őket.

Azok között, akik valóban jelentkeztek, egyaránt akadtak fiatalok és középkorúak, puhányok és kemény fickók. Namir fel-alá járkált közöttük, a szemüket figyelte, és továbbította az észrevételeit a toborzó őrmesternek. Egy szakállas, ittasnak tűnő alak olyan ruhát viselt, mint a koldusok, de a testtartása és a mozgása magas rangú hivatalnokra emlékeztetett.

Namir valószínűnek tartotta, hogy a fickó birodalmi kém. Egy hegyes orrú nő ide-oda pillantva kereste a menekülés útját, amikor Namir mellékes mozdulattal átvette a fegyverét egyik kezéből a másikba – és ezek után biztosra vette, hogy a nő bűnöző, aki megpróbál eltűnni a bolygóról.

Ezen a napon Hober volt a toborzó, egy aszott képű alak, aki imádott kártyázni. Az őrmester egy-egy vállrándítással fogadta Namir megjegyzéseit.

– Ismered Veszett parancsát – mondta aztán.

Namir valóban ismerte. Evon százados – akit a háta mögött Veszettnek neveztek – bárkit hajlandó lett volna bevenni a századba. Ő és Namir sokat beszéltek már a témáról, minden eredmény nélkül.

– Csak tartsd nyitva a szemed! – javasolta Namir. – Őrülnék vagy nagyon kétségbeesettnek kell lenni ahhoz, hogy valaki felugorjon egy süllyedő hajóra.

Hober horkantott egyet, és a fejét rázva felelt:

– Mondd egy kicsit hangosabban, és hamar végzünk!

Namir nem mondta ki hangosabban. Az sosem ártott, ha a katonáknak egy kicsit örült volt. Viszont neki olyanok kellettek, akiket kiképezhetett, hogy aztán megbízhasson bennük, nem pedig menekülő bűnözők és mániákus gyilkosok.

A sor lassan haladt. Hober kérdéseket tett fel a jelentkezőknek, legalább annyit faggatta őket a kedvenc időtöltésükről és a családjukról, mint a katonai tapasztalataikról. Hober értett ehhez a dologhoz, általában jól meg tudta ítélni, hogy ki az, aki már az első lövésektől pánikba esne, és ki az, akire lehet számítani. Namir tovább járkált, és igyekezett nem gátolni a munkát. Pontosan tudta, hogy mit éreznek ilyenkor a jelentkezők. Három évvel ezelőtt ő maga is átment ezen. De pillanatnyilag nem érdekelték, és nem ébresztették fel benne az együttérzést.

A sorban állók egyike felkiáltott. Namir odanézett, és azt látta, hogy három jelölt verekszik egymással. Ketten dühösen ütöttek és szidalmaztak egy harmadikat – egy fakó bőrű, vörös hajú, vézna lányt. Az áldozat pár másodperc alatt négyszer elesett, de mindannyiszor felpattant, és újra harcba szállt. Nem tudott verekedni, de elismerésre méltó kitartásról tett tanúbizonyságot.

Namir hamar meguntta, és a fejük fölé lőtt. A sugárnyaláb visítására mindhárman megdermedtek. A vörös hajú lány még húszéves sem lehetett, a másik kettő kicsivel idősebbnek tűnt.

– Törődnöm kell azzal, ami itt folyik? – kérdezte tőlük Namir, és mielőtt bárki válaszolhatott volna, elrántotta maga előtt a kezét, és rájuk förmedt: – Mindannyian jobban járunk, ha a válasz: nem!

A három fiatal a fejét rázta.

– Ha verekedni kezdtek a hajómon, bezárlak titeket egy falfülkébe, és addig maradtok ott, amíg éhen haltok – folytatta Namir. – Nem fogom rátok pazarolni a tölteteket. Nem fogom pazarolni a levegőt azzal, hogy kilódítalak titeket a zsilipen. Lassan fogtok meghalni, mert engem nem érdekel, hogy szenvedtek-e, vagy sem!

Namirból hiányzott a kegyetlenség ahhoz, hogy valóra váltsion egy efféle fenyegetést, de ezt a jelöltek nem tudhatták. Az idősebb

bek egyike tétovázott, aztán sarkon fordult, és eloldalgott. A másik kettő lesütötte a szemét, de maradt.

– Hány éves vagy? – kérdezte Namir a lánytól.

– Húsz – felelte a lány, és felkapta a fejét.

Ez nem tűnt valószínűnek, de nem volt idő arra, hogy ellenőrizték a jelentkezők hátterét. És Namir tudta, hogy nem ez a lány lesz az első tizenhat éves kölyök, aki beáll a Szövetséghez.

Elfordult, és biccentett Hobernek. Az idős őrmester kétkedve csóváltgatta a fejét, alighanem nem szívesen vette be a lányt az Alkony századba. De Namir sejtette, hogy a bajtársa mégis meg fogja tenni, mert ő, a felettese az iménti bólintásával ezt javasolta.

Azt viszont mindketten tudták, hogy manapság nem engedhetik meg maguknak, hogy válogatósak legyenek.

Három órával a toborzás megkezdése után megjött a hír, hogy Namir osztagára szükség van a kormányzói palotánál. Namir örült, hogy kap valamit, ami leköti a figyelmét.

A század már a harcok kezdetén körülzárta a palotát. A többszintes kupolák együttese a város egyik külső kerületében állt. Távol esett a birodalmi hatalmi központtól, viszont az ablakaiból lenyűgöző kilátás nyílt a környező kristályhegyekre. Az első öszszecsapások után Veszett százados osztagokat küldött a palotához, amelyek azóta a megperzselt, de máskülönben sértetlen falaktól kőhajításnyi távolságra őrködtek. Nem próbálták bevenni a létesítményt. A lakói nem mehettek sehová, és magának a palotának nem volt stratégiai jelentősége.

Azóta a helyzet megváltozott.

– Egy órával ezelőtt egy egérdroid gurult ki az egyik személyzeti bejárón – jelentette Fektrin őrmester. – Azt hittük, robbanóanyagot hoz, de ártalmatlannak bizonyult. Papírra írt üzenetet hozott egy állítólag lázadó-szimpatizánstól, aki odabent van.

Namir, Gadren, Charmer és Brand biztonságos távolságból figyelte a palotát. Mialatt Namir és Fektrin beszélgetett, a többiek a felszerelést ellenőrizték. Időről időre kinyílt a palota valamelyik ablaka, a nyílásból valaki leadott egy-két sorozatot az

utcára, majd az ablak ismét bezárult. Fektrin katonái már szinte oda sem néztek, amikor a magasból megérkeztek a vörös fényű sugárnyalábok.

– Mi van az üzenetben? – tudakolta Namir.

– Az, hogy Chalis kormányzó emberei elfogott lázadó katonákat tartanak odabent. A mi titokzatos támogatónk, az ő szavával élve, aggódik a biztonságukért.

Namir köpött egyet, és végignézte, hogy a nyála elpárolog a sugárnyaláboktól felhevült kövekről.

– Tudják, hogy mi mindenkiért felelősnek érezzük magunkat, igaz? – morogta megvetően. – Tényleg azt hiszik, hogy ennyire bolondok vagyunk?

– Ugyanezt mondtam Veszettnek... többé-kevésbé – válaszolta Fektrin, és megmozgatta az arcáról csüngő nyúlványokat. Namir úgy vélte, hogy a csápok afféle szakállnak számítanak az őrmester népénél, de azt sosem mert megkérdezni, hogy a nők arcán is vannak-e. – Csakhogy a százados attól tart – folytatta Fektrin –, hogy a kormányzó elkapott pár helyi lakost. Ezt kell kideríteni. Viszont, ha ez csapda, akkor mi értelme van? Ha elveszítünk egy osztagot, attól még nem fogjuk elveszíteni a háborút.

Namir kétkedve meredt az őrmesterre, majd megszólalt:

– Szóval, a százados hajlandó kockára tenni az életünket azért a csekély esélyért, hogy talán sikerül megmentenünk néhány civilt. Igazam van?

Gadren jól hallhatóan vett egy mély lélegzetet, és ingerülten nézett az őrmesterre, akinek szeme sem rebbent. Namir még sosem látta mosolyogni ezt a teremtményt, de úgy hallotta, hogy van humorérzéke, és fapofával visel el mindent.

– Mi lenne, ha ezt Veszettel beszélnéd meg? – kérdezte Fektrin.

Namir káromkodott, és keserűen nevetett, aztán kijelentette:

– Hát, rendben. De ha meg kell halnunk, megsemmisítjük az egész palotát!

A behatolás módját Charmer találta ki. A falakat nem mászhatták meg, és a főkapunál sem törhettek be, mert biztosan lelőt-

ték volna őket. Fektrin felkészült ugyan a frontális támadásra, de azt csak a legvégső esetben akarták meglépni.

Namir, Brand és Charmer felmászott az egyik szomszédos épület tetőkertjéhez. A ház lakói boldogan együttműködtek, miután Namir három sugárnyalábot küldött a szolgadroidjukba, és gyorsan eltűntek, mialatt Charmer felállította a csáklyavetőt az egyik virágágyásban.

Brand a páncélmaszka szemlencséin át figyelte a kormányzói palotát. A jelzésére Charmer elsütötte a löveget, és a csáklya belerepült a sűrű esőfüggönybe. Az egyik erkély felett ütközött a falnak, rögzítette magát, és feszesre húzta a vékony, de rendkívül erős zsinórt. Elsőnek Namir kelt át: lecsúszott a zsinóron, és kisebb zökkenővel érkezett az erkély vizes kövezetére.

Charmer következett, aztán Brand, aki a megérkezése után elvágta a zsinórt egy görbe pengéjű tőrrel, amit a dzsekije alatt rejtetett. A fegyver halkán zümmögött, mintha energia keringett volna benne.

– Azt meg hol szerezted? – tudakolta Namir.

– Lefoglaltam – válaszolta kurtán a nő, és nem adott bővebb magyarázatot.

Namir ekkor Charmerre pillantott, aki elővett a derékszíjából egy összecsucott kábítóbotot, és kihúzta. Aztán Namir felé nyújtotta, aki a fejét rázta, de végül Charmer a markába nyomta a fegyvert.

– Nekem itt van a... késem – magyarázta, és az utolsó szót harmadszori nekifutásra sikerült kimondania. – Neked is kell valami.

Namir a homlokát ráncolta, de nem vitatkozott tovább. Igaz, ami igaz, az ő keze sokkal rövidebb volt, mint a nála magasabb férfié.

– Bemegyünk – közölte kurtán, miután aktiválta az adó-vevőjét. – Ha ordítózást hallotok, tudjátok, mit kell tennetek.

– Zokogni fogok a temetéseken – ígérte mély hangon Gadren –, és miután meggyászoltalak titeket, szerzek egy csáklyát, ami elbírja a súlyomat. Sok életet menthet meg a jövőben.

– Ezt nevezem én harci szellemnek! – vágott vissza vigyorogva Namir, és megszakította az adást.

Egymás mögött hatoltak be a palotába. A birodalmi stílusnak megfelelő tágas, sötét helyiségbe érkeztek. A padlót vastag, süppedős szőnyeg borította. A falak mentén fényes holoszobrok álltak, amelyek villogtak és forogtak, amikor érzékelték a betolakodók mozgását. Namir vezetésével átvágtak több egymás mellett lévő szobán, aztán kiléptek egy magas mennyezetű, keskeny folyosóra, amelynek falait kristálylapokkal burkolták. Itt bronz mellszobrok, és kisméretű, egész alakos márványszobrok álltak az egymástól szabályos távolságra kialakított falfülkékben.

Namir a legtöbb alakot nem ismerte fel. Az ábrázolt személyiségek szinte kivétel nélkül birodalmi egyenruhát vagy hivatalos öltözetet viseltek. Egy idős férfi, akinek az arcvonásai megereszkedtek, akár egy olvadozó viaszfejé, a Császárra hasonlított – Namir látta őt néhányszor híradókban és a lázadók propagandafilmjeiben. Egy a fején szarvakat viselő teremtmény talán a Császár idős vezírje volt. Namirnak némi töprengés árán sikerült előkörtornia a nevet az emlékezetéből: Mas Amedda.

Charmer és Brand úgy tűnt, jobban ismeri a seregletet. Charmer sandán nézett egy középkorú férfira, akinek emberi arcában nagy, kidülledő szempár ült. A nyakát vastag fémgallér fogta körül, amitől úgy nézett ki, mint egy groteszk cserepes növény. Brand megállt egy furcsa formájú sisak másolata mellett, és elmélyülten nézegette.

– Ismered? – kérdezte Namir.

– Személyesen nem – felelte a nő.

– Darth Vader – mondta Charmer, és ezúttal nem akadt meg a nyelve.

Namir szemügyre vette a szobrot. A Galaktikus Birodalom uralkodójának végrehajtóját ábrázolta, aki elszántan üldözte a lázadókat, aki a klónháború parazsából született, aki annyi szörnyű bűnt követett el, mint még soha senki az első civilizációk kialakulása óta. Legalábbis, ez szerepelt a róla szóló történetekben.

– Csodás – suttozta Namir. – Akkor, mehetünk?

Nyomban meglepődött, mert Brand ránézett, és halkán, komoran megjegyezte:

– Ismerned kellene ezeket az alakokat. Darth Vadert. Tulia tábornokot, Vidian grófit. Nézd meg az arcukat, és védj jól az agyadba a vonásaikat!

Namir viszonzta a társa zordon tekintetét, de Brand nem hátrált meg.

– Jól van – felelte ekkor –, értem én! Rendben!

– Dehogyan érted! – válaszolta Brand, azzal elfordult, és elindult.

Charmer – aki három lépéssel előrébb járt – rámutatott a folyosó végén kezdődő lépcsőre. Felmutatta a középső és a mutatóujját, valamint megmozgatta a tenyere előtt a hüvelykujját. A jelzés azt jelentette, hogy két őr áll a lépcső tetején, egy harmadik pedig járőrözik.

Brand előrement. Namir sötét pillanataiban irigyelte a nála idősebb nőtől azt, hogy olyan ügyesen tud lopakodni. Most pedig különösen, mert a bakancsa nedves talpa meg-megcsikordult a sima járólapon. Követte a társát, és szorosabb fogást vett a kábítóboton. Charmer mögötte osont, olyan közel hozzá, hogy érezni vélte a teste melegét.

Felsurrantak a lépcsőn, és meglátták a két őrt. Egyik sem viselt páncélt, ami arról tanúskodott, hogy helyi biztonsági őrök lehetnek. Brand felugrott a lépcső tetejére, és Namir máris meghallotta a célba találó törzestestvérét. A következő pillanatban ő maga is nekiiramodott, és a tekintetével a járőrt kereste. A másik őrt Charmer gondjaira bízta.

A járőr körülbelül öt méterre volt tőle, és amikor Namir megpillantotta, görcsbe ugrott a gyomra. Egy birodalmi rohamosztagos állt ott. Éppen ezekben a pillanatokban fordult felé, vagyis maradt ugyan egy másodperce, hogy odaérjen hozzá, csakhogy a kábítóbot semmit sem ért a fehér páncélzat ellen.

Namir már bánta, hogy nem kérte kölcsön Brandtól a törzestestvért, amikor még lett volna rá lehetősége.

Futás közben előregörnyedt, nekiment a katonának, és a lendületével megforgatta úgy, hogy szembekerült a lépcsővel. Sikertelenül a rohamosztagos háta mögé kerülnie, és igyekezett leszoríta-